

kan nedlægges af kommunalbestyrelsen på egen hånd. Det følger af lovforslagets § 48, at et forbud ikke kan påklages, for så vidt angår det skøn, der ligger til grund for forbudet; derimod vil der i givet fald kunne ske påklage for så vidt klagen støttes på legalitetsforhold som f. eks., at den forbudte handling ikke vil kunne hindres ved en lokalplan, eller at der er formelle mangler ved forvaltningsaktens tilblivelse.

Ved § 12 i loven om regionplanlægning i hovedstadsområdet er miljøministerens beføjelse til på begæring af en kommunalbestyrelse at nedlægge forbud efter byplanlovens § 9 overført til hovedstadsrådet fra det tidspunkt, hvor der foreligger en ny og af hovedstadsrådet godkendt dispositionsplan for kommunen. I overensstemmelse med udtalelser fra Kommunernes Landsforening og Københavns kommune findes det imidlertid rigtigst, at forbudsbeføjelsen også indenfor hovedstadsområdet tillægges kommunalbestyrelsen alene.

I 2. pkt. er det som i det oprindelige lovforslag foreslået, at et forbud kun kan have virkning i længst et år. Det følger heraf, at et forbud ikke kan nedlægges påny ved udløbet af denne et års periode. Adskillige af kommuneforeningernes studiekredse og nogle af de faglige foreninger har foreslået gyldighedsperioden forlænget til 1½ eller 2 år, medens erhvervsorganisationerne omvendt har ønsket gyldighedsperioden forkortet til 6 måneder. Kommunernes Landsforening og Københavns kommune har foreslået, at der åbnes mulighed for, at gyldighedsperioden på et år kan forlænges i særlige tilfælde.

Efter den gældende byplanlovs § 9 kan et forbud nedlægges for indtil et år og kan ikke uden byplanrådets samtykke nedlægges mere end én gang. Så vidt det har kunnet konstateres, har byplanrådet siden 1938 kun givet et sådant samtykke i ét tilfælde, og et § 9-forbud har derfor i praksis kun haft gyldighed i maksimalt et år. På denne baggrund og under hensyn til, at tilsvarende foreløbige forbud i henhold til anden lovgivning ikke har en kortere gyldighedsperiode end et år og kun undtagelsesvis en længere gyldighedsperiode, er det oprindelige lovforslag på dette punkt opretholdt.

Det må i øvrigt tages i betragtning, at anvendelsesområdet for foreløbige forbud i forhold til i dag vil blive ganske væsentligt begrænset som følge af lovforslagets § 16, stk. 3.

3. og 4. pkt. er nye i forhold til det oprindelige lovforslag. Det er heri — efter henstilling fra justitsministeriet med tilslutning fra Advokatrådet og Den danske Dommerforening — foreslået, at et foreløbigt forbud skal tinglyses på ejendommen. Tinglysningen er ikke en gyldighedsbetingelse, men har

alene oplysende funktion, jfr. også bemærkningerne til lovforslagets § 30, stk. 3, om tinglysning af lokalplaner.

Til § 18.

Paragraffen omhandler lokalplaners indhold og svarer med en del ændringer til § 13 i det oprindelige lovforslag.

Det er naturligvis ikke hensigten, at en lokalplan skal indeholde nærmere bestemmelser om alle de i stk. 1 angivne forhold. En lokalplan skal blot indeholde regler om de forhold, som det i det enkelte tilfælde skønnes nødvendigt at regulere nærmere for derigennem at opnå det med planens udarbejdelse tilsigtede. Kun for nye områder, der inddrages til byformål eller til sommerhusbebyggelse, foreskriver stk. 2 et vist mindsteindhold af lokalplanen.

Det er heller ikke hensigten, at en lokalplan altid skal indeholde meget detaljerede regler. Tværtimod må det tilstræbes, at en lokalplan for et område, der inddrages til bymæssig bebyggelse, i første omgang begrænses til at indeholde centrale bestemmelser og rammer, jfr. nærmere herom i de nedenstående bemærkninger til stk. 2.

Stk. 1 må sammenholdes navnlig med bestemmelserne i den gældende byplanlovs § 2, stk. 2 og 3, men også med de lovbestemmelser, der udgør hjemmelen for de plantyper, som den nye lov afskaffer. Der henvises herved til de indledende bemærkninger til dette kapitel.

Det er karakteristisk for byplanlovens ordning, at loven ikke fastlægger standarder eller normer overhovedet, men alene angiver de emner, der kan — og i et vist omfang skal — behandles i en byplan. Eksempelvis udtaler byplanloven blot, at der i en byplan kan optages nærmere bestemmelser om bebyggelsens udstrækning på grundene (nu i almindelighed benævnt bebyggelsens maksimale udnyttelsesgrad), men indeholder ingen angivelse af den ønskede størrelse af udnyttelsesgraden i forskellige „slags“ områder.

Dette forhold har medført en betydelig fleksibilitet i byplanarbejdet og har gjort det muligt løbende at følge udviklingen op i takt med fremkomsten af nye bebyggelsesformer og af krav om bymæssige faciliteter af forskellig art, uden at det har været nødvendigt at foretage ændringer af byplanloven. Det er af væsentlig betydning at bibeholde et sådant „emne-katalog“ uden standarder og normer i den nye lov, og lovforslagets § 18 er affattet i overensstemmelse hermed.

Nr. 1 i stk. 1 er nyt i forhold til det oprindelige lovforslag. Bestemmelsen slutter sig til by- og landzonelovens § 2, således som denne paragraf foreslås